

Nha Trang, anh yêu em !

Tình yêu của em bắt đầu từ những cử chỉ quan tâm dù bé nhất của anh. Tình yêu của em dù mù sương, mưa gió, bão bùng, lũ lụt, bế tắc, đau khổ hay gì gì đi nữa thì anh - vẫn ở bên và che chở cho em. Anh à, Em yêu anh mất rồi!

Tên cô là Nha Trang, nhưng mọi người hay gọi cô là Tiểu Nha. Hôm nay không đi làm, vậy là cô cho phép mình được ngủ nướng. Trời thì mưa to, việc được ngủ làm cô sướng vô cùng. Thói quen không đắp chăn, hay vùng đập, lấn áp làm bạn cùng phòng cô nổi quao.

Phải nói thêm là Tiểu Nha đang làm điều hành taxi, một công việc rất gian khổ đối với nữ. Ca làm của cô xoay liên tục, tuy vậy, cô lại rất yêu công việc này, và dù mới về thành phố, nhưng cô cảm nhận rất sâu sắc rằng: mình đã trót yêu thành phố du lịch thực sự, yêu một cách nâng niu, yêu chiều và trân trọng.

Sáng nay cơn mưa cứ to dần, kéo dài hơn mọi khi. Tiếng chuông báo thức đã làm cô choàng tỉnh. 6h30 phút sáng, cô dậy, theo lý trí cô với tay tắt báo thức, rồi nằm xuống ngủ tiếp. Vừa mới đặt lưng xuống, tiếng tin nhắn sau đó là tiếng điện thoại reo, cô nhồm dậy, toan tính chửi cái người gọi không cho cô ngủ, nhưng cô không thể chửi được, bởi đó là cuộc gọi cô đã chờ cả tối nay.

"alo, em dậy chưa?, giọng cô ngái ngủ, nhưng cố tỏ ra bình tĩnh, em dậy rồi anh!, đi ăn sáng chứ em?, hà?, anh về tới hồi nào vậy?, anh vừa về, thế có đi ăn sáng với anh không, anh đang mua đồ ăn sáng, năm phút nữa anh tới nhé?, cô dạ thật to, rồi vùng dậy. Cô vội mở tủ đồ, tìm một cái đầm thật vừa mắt, nhưng chợt nghĩ: mưa thế này, chỉ là ăn sáng thôi mà, có cần phải đẹp không? Nghĩ là làm, cô đổi sang chiếc áo crop top và chiếc quần jean rách, chọn một đôi sandal cho phù hợp, rồi tất tả chạy vèo từ trên gác vào nhà vệ sinh. Cô vội đánh răng, thay bộ đồ vừa chọn, nghĩa qua nghĩa lại, rồi nhoèn cười trong gương, cảm nhận ổn rồi, thế là cô đi.

Con bạn chung phòng nghe tiếng đóng cửa, mặc dù đương ngủ nhưng cũng tò mò, lồm cồm bò dậy, quái con này đi đâu mà sớm thế?.

Cô sợ anh đợi như mấy lần trước, nên vội đi ra đường, buổi sáng, vắng bóng người. Cơn mưa tới qua với sáng nay làm con đường thân quen ẩm ướt, những cây cảnh hai bên đường rung rinh, đóa hoa bằng lăng rơi lả chả, đang mong lung trong mớ cảm xúc thì thấy xe anh rà tới. Anh mặc chiếc áo mưa màu đỏ, đi con xe taurus, cái con người tám mươi kí lô leo trên con xe ấy, cô nhìn mà mắc cười dễ sợ.

Cô ngồi lên, thả tay vào con mưa còn đang tí tách rơi. Cô bảo anh chạy xe lên trường Đại học Nha Trang, ngồi quán Milano XO. Cả hai con người chọn một góc quán, nhìn ra đường. Các bạn sinh viên đội dù đi học, tiếng xe máy nổ, phố thị ồn ào, những gánh hàng rong gánh gồng tấp nập, Tiểu Nha bỗng muốn quay lại thời sinh viên của mình.

Cô ngồi cà phê, người dựa vào vai anh tình tự. Tiểu Nha không nghĩ mình lại tìm được một nửa của mình ở ngay thành phố này. Hôm nay cô với anh gặp để bàn chuyện chụp ảnh cưới, cô phân vân giữa Champa Island với đảo Bình Ba hay Bình Lập. Anh bảo cô tham lam ít thôi, chúng ta chỉ có một ngày để chụp ngoại cảnh đó, anh và em không được nghỉ nhiều đâu. Cô cười, mắt làm duyên. Người yêu cô những lúc thế lại néo yêu mũi cô.

Hồi mới về Nha Trang, Tiểu Nha mang nhiều tâm trạng. Cô vừa mới bước ra khỏi một cuộc tình mà ở đó nếu níu giữ thì cô sẽ trở thành người thứ ba đầy tội nhục.

Cô chọn nghề điều hành taxi vì biết công việc này nhiều áp lực, lại đi sớm về khuya, và nhiều cực khổ. Dù biết hết, nhưng cô đang chán đời, muốn lao đầu vào mọi thứ, không cho thời gian để ngồi suy nghĩ.

Tuần này cô có ba ngày để vui chơi trước khi đi làm. Cô tranh thủ gặp một vài người bạn trong đó có Tiến Luân.

Cô gặp anh một ngày mưa..

Cà phê Hòn Chồng vắng khách. Cô vừa nhìn thấy anh liền với tay. Ấn tượng ban đầu của cô về anh là anh hơi già trưởng, hay quan sát, cũng dễ nhìn. Anh chào cô, rồi kéo ghế cho cô ngồi. Góc nhìn của hai người là hình ảnh Hòn Chồng đang bị những con sóng vỗ mạnh vào hai bên bờ đá.

Anh và cô có lẽ đã nói chuyện nhiều trên viber và zalo nên không còn kiêu rút rè.

Cô huyền thuyên đủ chuyện, tựa như đã quen biết nhau đã lâu. Anh ngồi cười, thi thoảng bắt bẻ cô những kiểu anh biết điều đó, giá mà anh nhường cô thêm chút nữa, có lẽ buổi tối đó sẽ vui hơn.

Theo cung hoàng đạo thì Xử Nữ không thích bị chê, và Tiểu Nha ứng đúng với điều đó. 10h đêm, cô xin phép ra về, anh tính tiền rồi đưa cô ra. Tối đó anh và cô nhắn tin cho nhau thật dài, thật dài.....

Anh bảo cô xinh đẹp, dễ thương, tươi vui. Cô cười, nụ cười trong điện thoại tươi tắn đến nao lòng, đêm đó cô ngủ thật ngon, đầu biết rằng bên kia đầu dây tối đó thao thức, luôn tìm tìm cười.

Anh yêu cô, yêu không phải từ cái nhìn đầu tiên. Anh yêu cô qua từng con chữ cô nhắn tin cho anh, yêu qua từng ánh mắt, nụ cười mà hôm nay anh gặp, yêu cả cái lắc đầu cô tranh luận về vấn đề chọn ngành, chọn nghề, yêu luôn cả việc mình chọc cô đề rồi cô ngưng ngoáy, có gì đó như giận.

Anh yêu người con gái này rồi ư?, cả tháng nay nhắn tin với cô, anh đã dần quên những chuyện buồn của mình. Anh bắt đầu thức khuya hơn, phá vỡ quy tắc 10h là leo lên giường, anh bắt đầu tìm những câu ý nghĩa gửi tặng cô, chia sẻ những niềm vui, nỗi buồn, anh và cô ở hai đầu thành phố khác nhau – người Nha Trang kẻ Sài Gòn nhắn tin, gọi nhau, cười, vui, khắp khối gặp nhau.

Rồi cô bỏ Sài Gòn về quê, cô vào Nha Trang và tính định cư ở đó. Cô cố vứt bỏ những nỗi đau ở lại và tính làm lại mọi thứ.

Sáng nay cô gặp anh. Hai người cà phê, nói cười rom rả. Chiều đó anh gọi cô: - Tối em rảnh không, anh muốn làm hướng dẫn viên đưa em đi dạo quanh thành phố?, nhận được tin nhắn cô cười nhưng vẫn nhắn đồng ý. Anh đâu biết cô đã rong ruổi hết thành phố sau buổi sáng cà phê với anh.

Anh chở cô qua đường 2/4, qua Quang Trung, Nguyễn Thiện Thuật, Yersin, vòng qua đường Trần Phú, rồi ghé vào một quán cà phê trên đồi, anh vào mua hai ly trà sữa rồi trở ra, anh chở cô qua quảng trường rồi dừng tại một góc thành phố, anh và cô ngồi đó và ngắm biển.

Anh nhìn cô, ánh mắt đầy yêu thương, tự biết rằng mình cần phải chinh phục cô gái này. Anh nói với cô thật nhiều chứ không phải là chàng trai ít nói như cô nghĩ, anh nói nhiều nhưng vừa đủ để cô nghe và hiểu rằng anh quan tâm đến cô.

Sau buổi tối, cô về. Cô nhớ ánh mắt của anh, cô nhớ buổi tối hôm nay. Không hiểu sao, hồi trước khi yêu người đàn ông đó cô đã nghĩ mình sẽ không thể có tình cảm với bất kì người đàn ông nào, vậy mà tối nay trước không gian bao la của biển, vỗ về của gió làm cô lạnh, anh cởi chiếc áo khoát choàng cô, đã làm cô rung mình, chẳng lẽ con người mình dễ cảm động thế sao, cô lắc đầu, không phải, không phải đâu, cô chẳng có gì cả, đừng nghĩ quá nhiều.

Đứng trước ban công, cô nhìn ra, anh đang đứng dưới nhà, chiếc xe taurus quen thuộc, anh ngược lên, mỉm cười. Anh giả làm động tác quân nhân chào, cô cười. Anh lúc nào cũng đến sớm, còn cô thì là chúa mò. Họ đi với nhau, cô bảo anh đi dạo mua khoai nướng, vào Lotteria ăn kem, ra biển ăn xiên nướng, anh đều chiều cô tất.

Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm, anh quyết đến sớm để ghi điểm, chờ cô đi. Lúc đầu cô cảm thấy phiền, nhưng sau này lại cảm thấy an tâm. Anh cố hù cô rằng Nha Trang trộm cướp, xì ke ma túy nhiều lắm, đường về nhà em cũng có nên cô rất sợ. Anh sẽ tình nguyện chờ cô đi làm, buổi tối về khuya cứ gọi anh đến đón. Cô nhìn anh, về ái ngại.

Rồi ba tháng sau, dường như Tiểu Nha quen với tần suất xuất hiện của anh, cô xem anh như một người bạn không thể thiếu của mình. Đi đâu, làm gì cô cũng lôi anh đi theo. Cô biết anh thích cô, nhưng cô không chắc tình cảm của mình, thế nên mỗi lần đi gặp bạn, cô đều giới thiệu anh là bạn thân chí cốt của mình. Những lúc thế mặt anh nhìn không vui. Cô biết anh không muốn làm bạn, cô biết chứ, nhưng làm sao giờ, cô thật sự rất muốn kiểm chứng tình cảm của mình.

Hôm nay tụi bạn cô rủ đi nhậu, bọn nó cũng không quên bảo cô dẫn theo người bạn chí cốt của mình, vì họ biết anh chơi rất vui. Anh tình nguyện tới nhà làm xe ôm. Tối đó cô mặc chân váy jean rách, áo pull, giày adidas trắng anh mua tặng, nhìn cô lúc này quả thực rất đáng yêu.

Bọn bạn cô thì anh biết rõ. Họ đều là những cô gái 26 tuổi có chí cầu tiến và rất nổi loạn, họ chơi với nhau rất nhiệt tình và hết mình vì bạn bè. Tiểu Nha coi bói, thầy phán cô không nhờ bạn bè, không có tri kỉ chắc có lẽ đã sai. Bọn họ đều đã có người yêu và gần cưới, chỉ còn đợi ngày. Chỉ có Tiểu Nha là còn độc thân vui tính.

Tiểu Nha tối nay uống ba lon, tửu lượng của cô ấy thì anh thừa biết. Bình thường chỉ uống được một lon rượu nên bữa nay thì sắc mặt. Anh xin phép đưa cô về trước, anh đưa cô vào quán, gọi một ly nước chanh cho cô uống, vẻ mặt không hài lòng. Cô vừa uống vừa cười ra vẻ xin lỗi anh.

Sau đó anh chở cô ra Tháp Trầm Hương hóng mát. Ngồi sau lưng anh, cô vật vờ, anh sợ cô té liền kéo tay cô ôm lấy anh thật chặt. Dầu còn say nhưng cô cũng giật mình, anh xiết tay cô, một tay lái xe một tay nắm lấy thật chặt.

Anh chở cô tới nơi, để cô ngồi trên xe, hai mắt anh đắm đắm nhìn cô, anh hắng giọng với cô: em là con gái dù gì cũng phải suy nghĩ đến anh chứ, anh dù sao cũng là con trai, vậy mà em làm sao, em say khướt như thế có nên không?, cô cười xua tay: em với anh chỉ là tri kỉ, có gì đâu em phải sợ chứ. Bỗng anh ghi lấy tay cô, rồi nói thật to: anh không muốn làm bạn của em, cũng không muốn làm cái tri kỉ khi gió gì đó, anh yêu em, em không biết sao, suốt ba tháng qua hết lần này đến lần khác luôn thể hiện cho em thấy là anh quan tâm đến em, kiểu quan tâm trai, gái, vậy mà em, em không hiểu hay giả vờ không hiểu, anh muốn làm bạn trai em, che chở và yêu thương em, biết em đã từng đau khổ trong tình yêu nhưng em không biết rằng anh cũng đau khổ vì em sao? Ngay lần đầu tiên anh gặp em, anh đã mến em, muốn quan tâm, lo lắng, chăm sóc cho em, vậy mà em, sao em không hiểu cho anh chứ.....

Anh trân trân nhìn cô, vẻ bất ngờ, hóa ra anh yêu cô ư, anh muốn che chở cuộc đời này cho cô ư?, bao lâu qua cô không biết ư?, không phải cô không biết, nhưng cô thấy chưa đủ. Hôm nay anh nói ra những lời tận đáy lòng của mình, cô rất mãn nguyện, nhưng cô vì say mà cứ vật vờ, dựa vào người anh, chẳng ra gì cả.

Anh xúc cô lên, hai mắt giao nhau, anh nói: Nha Trang à, anh yêu em, mình quen nhau em nhé, anh thật sự rất muốn bảo vệ và thương yêu em, anh không muốn nhìn em cứ gặm nhấm một tình yêu không thực như thế, anh rất muốn.....Không kịp anh nói thêm lời nào nữa, cô quàng tay qua vai anh, kéo đầu anh xuống và đặt đôi môi bé xinh của mình lên đó, nụ hôn của cô kéo dài hơn vì anh đã ôm trọn lấy cô và không muốn cô rời ra. Cô thở thật mạnh, cô ngộp, anh sợ nên vừa rời khỏi, anh đỡ lấy cô, em không sao đấy chứ?, em không sao nhưng khó thở quá, anh ghé thật. Hai người cùng cười, rồi anh ôm cô thật chặt.

Anh đưa cô về, tiện thể nắm lấy tay cô, bắt cô phải ôm anh thật chặt. Anh mân mê đôi bàn tay, miệng cười sung sướng, cô ngượng ngùng. Đêm nay, sóng biển vỗ đều hơn và gió cũng nhẹ nhàng hơn. Cô áp người mình vào lưng anh, khe khẽ hát, rồi viết lên lưng ba chữ : I LOVE YOU.

Hôm nay, tiết trời tháng 12 thật ảm áp. Anh chở cô dạo mát. Đi ngang qua những con đường thân quen, cô chợt nhớ đến mẹ. Mẹ đặt tên cô là Nha Trang vì bà muốn lưu giữ những kỉ ức đẹp về vùng đất này, về mối tình đầu của mình.

Cô cười, quả thật là hữu duyên, bởi chính nơi đây cô và mẹ mình đã tìm thấy tình yêu của chính họ. Dẫu đó không phải là mối tình đầu giống như mẹ, nhưng cô đã tìm được nửa kia của cuộc đời mình. Anh không những yêu cô, hiểu và tôn trọng cô mà còn là người đàn ông chấp nhận đi cùng cô đến tận trời cuối đất.

Nha Trang chiều nay có mưa bay. Người ta bảo đám cưới mà có mưa thì cô dâu chú rể sẽ rất hạnh phúc. Vâng, hôm nay em đã là cô dâu của anh thật xinh đẹp, em yêu anh!